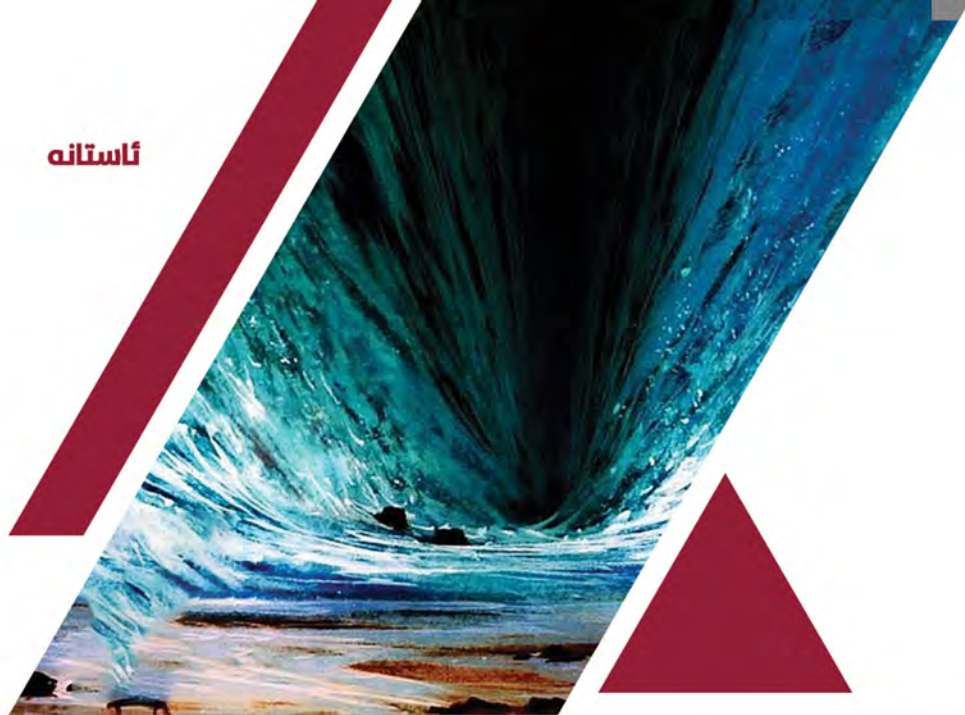

ئاستانە

پيغەمبەر موسا ۋ پيۋەرە عەقلىيەكان

نوسىنى : نھاد جلال حبيب الله

پيغەمبەر مووسا و
پيۋەرە عەقلىيەكان

پېغه مېر مووسا و پېوهره عه قلییه کان

ناوی نووسهر: نهاد جلال حبیب الله
دیزاینی ناوه وه و بهرگ: زهرده شت کاوانی
نۆبه تی چاپ: یه کهم ۲۰۲۰
تیـــــراژ: ۱۰۰۰ دانـــــه

له بهر یوه به رایه تی گشتی کتییخانه گشتیه کان - ههریمی کوردستان
ژماره سپاردنی () ی سالی ۲۰۲۰ پیدراوه

پېغه مېر مومسا

9

پېوهره عه قلییه کان

نوسینی

نهاد جلال حبیب الله

پيشه كيي

قورئانی پيرۆز پره له گيرانهوێ به سه رهاتی پيغه مبه رانی خوا، نه وهك ته نها چيرۆكێك بێت و بۆ چيزۆهرگرتن، ياخود پيدانی زانیاریه كي ميژوویی، به لكو وهك خودی قورئان ئاماژه ی پيداوه، بۆ سوودوهرگرتن له وه سه رهاتانه، واته ئيمه ی موسلمان راسپيژدراوين سوود له به سه رهاتی ژيانی پيغه مبه رانی خوا وهربگري، چونكه له وه په يامه ی كه خوی گه وهره به كوئای په يامه كانی داناوه بۆ مروفايه تی و تايبه ته به نه وه ی دوای دابه زینی وه حی هه تا روژي دوای، ئه م ورده کاریانه ی به سه رهاتی پيغه مبه ران باسکراون، خوی گه وهره ش ده فهرمویت:

(وَكَلَّا نَقُصَّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُنَبِّئُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ)،^(۱)

(وه هه وایی ئه وه هه موو پيغه مبه رو گه لانه يانت بۆ ده گيرينه وه، هه تا دلتي پي به هيژ بکهين و دلنياشتکهين له راستی کاره که ت، دلنياشبه هه رچی بۆت هاتوه، هه ق و راسته و په ندو ئاموژگاریی و بيرخستنه وه شه بۆ برواداران)

هه وهره ها ده فهرمویت:

(لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةً لِأُولِي الْأَلْبَابِ مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَى وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ)،^(۲)

(۱) هود: ۱۲۰.

(۲) يوسف: ۱۱۱.

(سویند بە خوا لە داستان و سەرگوزەشتەى یوسف و براکانیدا، گەلى عیبرەت و ئاموژگارىی مەزن ھەيە، بۆ خەلکانى ھۆشمەندو ژیر کە بیکەنە رى نیشانەدرى خۆيان، بۆ دۆزینەوہى ھەق و راستى، ديارە کتییىکى وەکو ئەم قورئانەش، ھەرگیز ناشى قسەوباسیکی ھەلبەستراو ییت، بەلکو تەصدیق و پشتراستکردنەوہیە بۆ کتیبە پېشووەکانى بەرلەخۆی و شیکەرەوہى ھەموو شتیکیشە، بەتەواوی بەيانى ھەللا و ھەرامى تێدایە و رى نیشاندان و رەھمەت و مېھربانى خوايە بۆ خەلکى بېھوئى باوەر بھێنیت).

لەم روانگەوہ، پیمان باش بوو تەوہرىکی ديارىکراوى نيو ژيانى يەکیک لە پېغەمبەرانى خوا وەرېگرین، کە ئەویش بواری پېۋەرە عەقلىيەکانە لە ژيانى پېغەمبەر موسادا، بزانیین ئەو کاتانەى لیکدانەوہ عەقلىيەکان بۆ رووداویک دەخرانە بەرباس، چەندە لە گەل ئەنجامە کەدا يەکیان دەگرتەوہ.

یەکیک لە پەندوانە گەرنگەکانى نيو ژيانى پېغەمبەر موسا کە لە قورئاندا بۆمان باسکراوہ، راستکردنەوہى تېروانىنمانە بەرامبەر رۆل و پېنگەى عەقل لە ئاست وىستى خوادا، چونکە زۆرجار لە ساتە يە کلاکەرەوہکاندا، ناتوانین تېروانىنى عەقل تېپەرپین و لە بازنەى بەرتەسکى عەقلی مروییدا خۆمان مۆل دەدەین.

بەسەرھاتى پېغەمبەر موسا کە لە قورئانى پېرۆزدا باسکراوہ، بە جوانى ئەوہمان بۆ روون دەکاتەوہ، لەودىو لیکدانەوہو ھىساب و کىتابى عەقلەوہ، وىستى خوا ھەيە، ئەوکاتەى لە روانگە عەقلی و واقیعیەکەوہ دەگەینە قەناعەتیک، وىستى خوا شتیکى ترە و وىستى خواش پېش لیکدانەوہ مرویيەکان دەکەوێت، بۆ ئەمەش شەش وىستگەى ژيانى ئەو پېغەمبەرە ئولولعەزمە بە نمونە وەردەگرین.

وېستگه

۱

له دایکبوونی موسا

تاوی له دایکبوونی پېغه مېر موسا، ئهو دهمه بوو که فیرعه ونی نه گریس خه ونیکی دیبوو، خه ونیش لای میصریه کان، به تایبته بو خه ونی فیرعه ونه کان، بریاری له سهر ددرا، خه ونیک مهرگی ههر له دایکبوویه کی به نوئیسرائیلی پېوه بوو، شه ویک تینه پهری به سهریدا هه تا بریاری مهرگی ههر له دایکبوویه کی نیرینه ی به نوئیسرائیلی له سهر درا و دهسه لاتی جیه جیکردن راسپردرا بو جیه جیکردنی.

له م سهر و به نده دا موسا له دایک بوو، ههر بیرکردنه ویه کی عه قلیی بو ئه وه ده چوو، ئهی دایکی موسا، ئه گهر ئه ته ویت مندا له که ت پیاریزیت، درهنگانی شه و به نه ینی شار جیهیل، ههر پینا ویک بگره بهر بو شاردنه وهی مندا له که ت نه بادا سهر بازانی فیرعه ون دهستیان بگاته لای. به لام کاتیک خوی گه وره رینمایی دایکی موسا دهکات، فهرمانی پی دهکات به شتیک که زور سه خته مروف دلی ئو قره بگریت و ترسی لی نه نیشت:

(أَنْ أَقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ
عَدُوِّي وَعَدُوُّ لَهٗ)،^(۱)

(بىخەرە ناو دارىهسته و سندووقىكهوهو بىهاوئىژە ناو دەرياوه، با دەرياش بىخاته كه ناروه بو ئهوهى دوژمنىكى من و دوژمنىكى خوئشى بىگريتهوهو بىبات).

كوڤهيهكى ساوا بخريته ناو سهبهتهيهك و بدرى بهدهم ئاوى نيلهوه، وردبنهوه، دهبيت چهند ترس و ئه گهر ختوورهى كردبيت به دلى داىكىدا:

كوڤهكه م ئاو نايبات و ئيتىر نه يىبنمهوه.

كوڤهكه م نوقمى ناو نيل نه بيت.

دردنديهكى دهريايى ئه م كوڤه م نه خوات.

خو نيل به ژىر كوڤهكهى فيرعه وندا تىده پهرىت، نه بادا سهربازه كانى بىبين و بىكوژن.

ئه مانه و دهيان ئه گهرى تر كه ههره موويان عه قل تى دهچوو رووبدن.

تهنها شتىك ئومىدىكى به داىكى موسا به خشىبوو، به ئىنى خوا بوو كه بو ت ده گيرينهوه

(وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ)،^(۱)

(نه بترسته و نه غه ميهشت هه بيت، ئيمه دهگيرينهوه بو ت و دهشيكهين به يه كيك له پېغەمبهران).

خوای گهوره به ئىنى دا ئه گهر داىكى موسا گوئ بهو ئه گهره مه ترسياران نه دات و فرهمانى خوا به جىبگه يه نيت، هه م مندا له كهى بو بگيرينهوه، هه م بىكات به يه كيك له پېغەمبهرانى خوئ.

به هه موو ئهم به لینه شه وه، هیشتا ناخ و دلی دایکی موسا،
یه کپارچه ترس و خه فته و دوودلی بوو، وهخت بوو هیژ له ئه ژنوی
نه مینیت و دلی بیچریت ئه گهر رحم و میهری خوا نه بوایه:

(وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ قَارِعًا ۚ إِنَّ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا أَن رَّبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ)،^(۱)

(ئه موسا دلی دایکی موسا ههستی به بیتاقهتی کرد و له هه موو
شتیک خالی بوو جگه له باس و بیرى موسا، له وانه بوو بیدرکییت و
بلیت ئه وه کورپی منه ئه گهر ئیمه دلیمان قایم نه کردایه تا له وانه بیت
که بروایان به به لینی خوا ههیه).

ئه وهی دایکی موسا لی دهرسا هاته دی، مندا له که ی که وته به ردهستی
خودی فیرعه ون، ئیتر ده بیت له روانگهی عه قلبیه وه چ هیوایه ک
بمینیه وه بو رزگار بوونی مندا له که ی؟ ئه گهر پیشتر هیوایه ک هه بوایه
دلی یه کیك له سه ربازه کان دوور له چاوی فیرعه ون بو کورپه یه ک
بسووتیت و فرمانه که جیبه جی نه کات، ئه مجاریان بی ئه ملاولا
کورپه که ی که وته به ردهستی ئه وه که سه ی فرمانه که ی دهر کردووه،
که سیك که له پیناو پاراستنی خو ی و ژیان و مان و ده سه لاتیدا ئه و
فرمانه ی دهر کردووه، نه وه ک له بهر به رژه وه ندیه کی گشتی، یان له پیناو
ده ستخوشی ئهم و ئه و، بو یه له هه موو که سیك سوورتره له سه ر
جیبه جی کردنی فرمانه که، ئه ویش خودی ئه و فیرعه ونه یه که خه و ی
بینیه مندا لیک ی له و چه شنه له دایک ده بیت و گه و ره ده بیت و تهخت و
تاراجی ده سه لات ی له بن دینیت.

دهیټ کاتیځ ئه م هه واله گه یشتیته وه به دایکی مووسا، چ
ههستیکی لا دروست بوویټ، خو ئه گهر هه ر کام له ئیمه ی ئیمان لاواز
بووینایه، خیرا ده مانوت:

ئه مه بوو به لینه که ی خوا؟!

ئه مه یه ئه و به لینه ی ده فهرمویت سه ره نجام بو باوهر دارانه؟!

ئه مه ئه و خوا یه بوو که ده یوت پشتم پی ببهستن به ستانه؟!

به لام نابینین دایکی مووسا جگه له خه فته ی ناو ناخی خوی،
هیچ گومانیک خراب و دهسته واژه یه کی دی به کارهینایټ، خوی
گه ورهش ئه و خه م و دوودلیه ی دایکی مووسای له به رچاو گرتوه وه
چون ئه وه بو هه ر دایکیکی تر ئاساییه.

پاش ئه وه ی دایکی مووسا هه تا کوټا هه نگاوی ترس و دوودلی،
نافهرمانی خوی نه کرد و متمانه ی به رامبه ر به خوا که می نه کرد،
ئینجا قوناغ به قوناغ هاتنه دی به لینی خوا دهستی کرد، ئه ویش
گیرانه وه ی بوو بو نیو کۆشی دایکی، ئه ویش به سی هوکار:

(فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ)،^(۱)

(مووسا مان گیرایه وه لای دایکی بو ئه وه ی چاوی روشن و دلی
فینک بیته وه خه فته نه خوات، ههروه ها بو ئه وه ی بزانیټ به لینی
خوا راسته).

یه که م: بینایی دیدی بیته وه دلی ئو قره بگریټ و کوټایی به فرمی سکی
خه فته ته کانی بیټ.

دووهم: ئیتر خه فته نه خوات و له پاداشتی ئه و به هیزیه ی ئیمانیدا، خه مه کانی بره یته وه.

سییه م: هه تا دایکی موسا چاک بزانیته به لینی خوا حه قه و دیتهدی، با هه رچی لیكدانه وهی عه قلییه هیه وای بو بجیت هیوایه ك نه ماوه بو به دیهاتنی به لینه كه.

ئه و بییه واییه حالته یكه خوای گه و ره تووشی باوهرداری دهكات بو ئه وهی به ته واهوتی دل به ریدات له توانا و ئه گه ره عه قلی و مروییه کان و پاش به کاره یانی ئه و ریوشوینه ره وایانه ی خوای گه و ره فیری کردووه، ته نها دلی به خوا بدات و هیوای به و بمینیت، بویه ده بینین پیغمبره رانیش گه یشتونه ته ئه و قوناغه ی بییه وایانه بلین (ئیتتر ئه م سه ركه وته ی خوا كه ی دیت؟)

(حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصْرُ اللَّهِ)،^(۱)

هه تا پیغمبره و ئه وانه شی له گه لیدا باوه رپان هینابوو ده یانوت: كه ی سه ركه وته ی خوا دیت؟).

یه كه م هه نگاوی به دیهاتنی به لینه كه ئه وه بوو كه خوای گه و ره خودی فیرعه ون و خیزانه كه ی كرد به خزمه تكاری موسا، وایلی كردن ئه مجار ئه وان هه ولی مان و گه و ره كردن و نازیبدانی موسا بدن، یه كه م هه نگاویش په یدا كردنی دایه نیك بوو بو ئه و منداله ی پیشتر به برپاری ره سمی پادشایه تی، برپاری كوشتنی بو درابوو.

ئینجا خوی گه وره شیرى هه موو سه رزه وپی له موسا حه رام کرد (وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ)^(۱) (پیشتر هه رچی شیرده هه یه لییمان حه رام کرد)، ئەم حاله ته پیشتر بۆ کهس رووینه دابوو، روانگه عه قلییه که ئەوه یه بوتریت، ئە گهر شیرى یه کیك نه خوات، مه مکی دایه نیکی تر ئە گریت، ئەم نا ئەوی تر، دوا جار ده بیئت شیرى دایه نیك بخوات، به لام خوا به لیینی داوهو بۆ به لیینه کهشی هوکار ده سازینیئت (وَأَتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا)،^(۲) (له هه موو شتیك که پیویست بوو، هوکار و ئامرازه که ییمان بۆ ره خساند).

به م چه شنه هه موو ئە گهره کان له لایه ن فیرعه ونه وه تاقیکرایه وه هه تا گه یشته سه ر دایکی موسا، ئە وکات کۆرپه که مه مکی دایکی گرت.

ئە گهر ویستی خوا نه بوایه، ئە مه ش دووباره گه وره ترین مه ترسی بوو بۆ سه ر ژیا نی موسا، چونکه ئە گهر پیشتر فیرعه ون گومانیکی هه بوایه ده کریت ئەم منداله به نوئیسرایلی نه بیئت، ئەوا به شیر خواردنی موسا لای ئا فره تیکی به نوئیسرایلی ئەو گومانه ش ده روه یته وه، ده کرا گومان بیات ئە مه خودی دایکیه تی، بۆیه شیرى ئە میان ده خوات.

قوناغی دووه می به دیهاتنی به لیینه کهش ته مه نیکی ده ویست (ده یکه ین به یه کیك له پیغمبران)، دوا جار ئەو به لینه ش هاته دی.

(۱) القصص: ۱۲.

(۲) الکهف: ۸۴.

پاکردنی مووسا

پاش ئه وهی مووسا له ناو کوشکی فیرعه وندا گه وره بوو و پېگه یه کی تایبه تی له ولاتدا ودرگرت، چونکه فیرعه ون هیچ کورپکی نه بوو هه تا بیته جیگره وهی، هیوایه ک بوو بۆ هه موان هه تا فیرعه ون له وه جاخ کویری دهر بازی بیټ، له م سه روبه نده دا تاقیکردنه وه یه کی نویی هاته ری که ئه گه ری زوری له ناوچوونی مووسای لی ده خوئرایه وه، ئه ویش پشتیوانیکردنی کابرایه کی به نوئیسرایلی بوو کاتی که قیبتیه ک ویستی سته می لی بکات، مووساش بۆگزیکی لیډا و بوویه هو ی کوشتنی کابرا، دواتریش دهسته که ئاشکرا بوو و هه مان ئه و که سه ی مووسا هاوکاری کرد، بوویه هو کاری ئاشکرا کردنی مووسا.

ئه م هه واله که گه یشته وه به فیرعه ون، راسته وخۆ بریاری کوشتنی مووسا دهرکرا، چونکه هاوالاتی پله به رزی نیو ولاتی کوشتوه، ئه مه ش به هیلی سوور ته ماشا دهکرا، خۆ ئه گه ر ده که سی له به نوئیسراییل بکوشتایه - که هاوالاتی پله سی بوون له میصردا - سزا نه ده درا.

بویه مووسا پېشوه خته خۆی سه ره نجامی ئه م کاره ی ده زانی و پېش ئه وه ی دهسته که ی ئاشکرا بیټ، ترس دایگرت و به ترسه وه هاتوچو ی ده کرد له شارد و گو ی قولاخ ی هه وال و قسه ی ناو خه لک بوو بزانی

کەس هیچ نالیت (فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ)،^(۱) (ترس و بیم مووسای داگرتبوو لەو شارە پیاووەکی تیدا کوشتبوو و چاوەڕوانی دەکرد).

ترسەکەشی لە جێی خۆی بوو، بۆیە کە دەستەکە ی ئاشکرا بوو، بریاری فیرعەونیی لە بەرامبەر دەرکرا (بریاری کوشتنی موسا).

لە روانگە عەقلییەکەو هیوایەکی نەماوە بۆ موسا، چونکە فیرعەون کەسیکی خاوەن بریار بوو، هەر بریارێکی دەرکردایە، دەبوو جێبەجێ بکەیت و بەهیچ جوړێک کەمتەرخەمی تیدا نەکەیت، تەنها یەک جار بریاری خۆی بۆ موسا جێبەجێ نەکردبوو کە ئەویش لەکاتی ساوایی و شیرخواردنیدا بوو، ئەگەرنا بەرامبەر کەسە نزیکەکانیشی بریار و یاساکانی جێبەجێ دەکرد، بۆیە دەبینین ئاسیە ی ژنی خۆی کوشت و رەحمی پێ نەکرد، ئیتر دەیت چ هیوایەکی هەیت بریاری کوشتنی موسا جێبەجێ نەکەیت.

خوا ی گەورە هەمدی موسای رزگار کرد، بۆ ئەمەش کەسیکی کرد بە ھۆکار هەتا هەوالەکە بگەیەنیتە موسا

(وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَى الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَا مُوسَى إِنَّ الْمَلَأَ يَأْتَمِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ)،^(۲)

(پیاویکی لەوێ پرێ شارەو بە هەلەوداوان هات و وتی: ئەو موسا، دەورەو بری فیرعەون دانیشتون و پیلان دادەنێن بۆت هەتا بتکوژن، دەسا لە شار دەرچۆ، چونکە من لە دڵسۆزان و ئامۆژگاریکارانم بۆ تۆ).

(۱) القصص: ۱۸.

(۲) القصص: ۲۰.

ئە گەر لیکدانه وهی عه قلیی بکریت بو ئاواره بوونی موسا، دهبوو ژیانیکی
تال و کوله مهرگی بهاتایه پری، چونکه:

موسا له کۆشکی فیرعه ونیدا گه وره بووبوو و گهرمی و ساردی
نه دیبوو، سهختی و ناخوشیی نه چهشتبوو، ئیستا له کتوپرێکدا به
دهست و گیرفانی به تاله وه ئاواره دهییت، هیوایه که نامییتته وه بوی.

موسا ترسی ئه وهی هه بوو نه توانییت له دهست سهربازانی فیرعه ون
دهرباز ییت و چاوه پروان نه دهکرا به سهلامهتی له سنووری دهسه لاتی
فیرعه ون دهبرچیت، چونکه بریاری گرتن و کوشتنی فیرعه ون
دهرکرا بوو و بریاره کهش گه یه نرابوو یه سه رجهم یه که سه ربازییه کان،
ئه گهریش له و سنووره دهبرچوایه، هیشتا ترسی ئه وه هه بوو له ویش
له ریی په یوه ندیییه کانه وه، موسا بگه رپنریتته وه ژیر دهستی فیرعه ون.
که چی ویستی خوا شتیکی تر بوو:

موسا له بری فیرعه ون، په روهرده کاریکی تری دهستکهوت که ئه ویش
پېغه مېهریکی خوا بوو.

له بری ئه وهی ته نهها خواردنی بهینریتته به ردهست و هیچ فیڕ نه ییت،
ئیش و پیشه یه کی دهستکهوت.

له بری بێ مال و حالی، کچه پېغه مېهریکی به هاوسه رگرت و خوی
گه وره مال و حالی پێ به خشی.

(قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ نُكَيِّمَ إِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي كَمَا فِي حَبَجٍ
فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ

الصَّالِحِينَ، قَالَ ذَلِكَ بَنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلِينَ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ،^(۱)

(وتی: دهمه ویت یه کیك لهم دوو کچه مت لی ماره بکه م بهو شهرته ی ههشت سال کارم بو بکهیت و مه ره کانم بو به خپو بکهیت، خو ئه گهر ده سال ئیشوکارم بو بکهیت، ئه وه چاکه و پیاوړتی خو ته، ناشمه ویت زورت بو بهینم و بارت قورس بکه م، ئه گهر خوا بیه ویت، زوو ده زانیت من قسه ی خو م به جی دینم به چاکه کار دهمبینیت، ئه ویش وتی باشه، ئه وه بریاریک بیت له نیوان من و تودا، ئه وکات هه وه سی خو م هه ر کام له و دوو ماو یه جیه جی بکه م، خوی گه وردهش وه کیل و به ئاگایه به وه ی که ئه یلین).

ناردنی مووسا بۆ لای فیرعه ون

کاتیک مووسا وادهی خۆی ته واکرد و به ژن و منداله وه ویستی بگه پیته وه نیو که سوکاری، هیوای وابوو پاش ده سال له ولاتدا باسوخواسه که کووتایی پی هاتییت و خه لکیک نه ییت مووسا بناسیته وه، به لکو بچیت له که ناریکه وه به په نهانی لای دایک و برا و که سوکاری بژی.

له م ساته دا خوی گه وره فه رمانی پی ده کات بچیت بۆ لای فیرعه ون و بانگه وازی بکات بۆ دوو شت:

یه که م: یه که خواپه رستی و وازهینان له بانگه شهی خوایه تی، ئەمه ش واته ده ستبردن بۆ پیروزییه کانی ولاتی میصر، چونکه له و ولاته دا فیرعه ون وه ک خواوند ته ماشا ده کرا و خه لکیش ئەوه یان وه ک بیروباوهر وهر گرتبوو، واته مه سه له که به زاندنی سنووری سهروه ریی ئایینی ولات میصر بوو.

دووهم: وازهینان له سته م، واته ده ستبردن بۆ ده سترپی و سه لاحتی فیرعه ون، به واتایه کی تر که مکردنه وه ی سنووری ده سه لاتی فیرعه ون که ده سه لاتی بالای میصر بوو، ئەو فیرعه ونه ی له ترسی له ده ستدانی ئەو ده سه لاتیه ی که هه یبوو له سه ر بنه مای خه ویك هه زاران مندالی

تازەلەدايىكبوى كوشت، ئىستا كەسىك بېچىت رووبەرۋو پىي بلىت دەسەلاتەكەت ستمەكارانەيە و دەبىت سنوورىك بۆ دەستروپىيەكانت دابىرىت.

ئەم حالەتە ترسىكى لە دلى موسادا دروست كرد، بۆ ترسەكەشى بيانوى ھەبوو و بيانووەكانىشى لە روانگەى عەقلىيەو زۆر بەجى بوون:

دەترسم بروام پىي نەكەن و بەدروژنم بزەن.

دەترسم لىم تىنەگەن، چونكە قسەكردنم رەوان نىە.

كاتى خۆى تاوانىكم كروووە دەترسم بچمە بەدەستيان، لەسەر ئەو تاوانە بىكوژن.

(رَبِّ اِنِّىْ اَخَافُ اَنْ يُّكْذَّبُوْنِ، وَيَضِيقُ صَدْرِىْ وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَانِىْ فَاَرْسِلْ اِلَى هَارُوْنَ، وَلَهُمْ عَلٰى ذَنْبٍ فَاَخَافُ اَنْ يَّقْتُلُوْنِ)،^(۱)

(خوایە ئەترسم بە دۆرم بخەنەووە بروام پىي نەكەن، سىنە تەنگىم و زمانم باش ھەلنەسوورپىت بۆ راگەياندىنى پەيامەكەم، جا پەيام بۆ ھاروونى براشم بنىرە ھەتا يارمەتيم بدات، بىگومان ئەوان تۆلەى گوناھىكىيان بەسەر مەو ھەيە، ئەترسم بەو بۆنەو بەمكوژنەو).

ھەموو ترسەكانىشى ھاتنەريى:

كاتىك چوويە لای فيرەوون و دارودەستەكەى، پيش فيرەوون، دەوروبەرەكەى بە درۆزنيان زانى و تۆمەتيان دايە پالى.

(وَقَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ أَتَدْرُ مُوسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ
وَيَذَرُكَ وَأَهْلَكَ،) ^(۱)

(پیاهه ناوداره کانی دهوری فیرعهون وتیان: ئاخو واز له موسا و گه له که ی
دینیت هه تا به ئازادانه دهست بکه ن به گه نده لیلی و گیره شیوینی و ئه م
ولاته تی کبدن و دهسته ه لگبرن له په رستنی خو ت و په رستراوه کانت؟!)
خوای گه و ره هاروونی کرد به پشتیوانی بو ئه وهی کیشه ی رهوانی
قسه کردنی بو چاره سه ر بکات.

هه رکه موسا په یامه که ی گه یاند به فیرعهون، خیرا دۆسیه ی
کوشتنی کابرای له سه ر زیندوو کرده وه (وَفَعَلْتَ فَعَلْتَكَ الَّتِي فَعَلْتَ)، ^(۲)
(تو هه ر ئه وه بوویت ئه و تاوانه ت ئه نجامدا که کردت).

ترسه که ش ته نها لای موسا وه نه بوو، به لکو هاروونیش هه مان
دید و تیروانی نی هه بوو، واته پاش وتوئیزی نیوان هه ردوولا، گه یشته
ئه وهی کو مه لیک مه ترسی یه خه یان پی ده گریت.

(قَالَ رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَى)، ^(۳)

(موسا و هاروون وتیان: په روه رد گارا، ئه ترسین فیرعهون لیمان
پیش بکویت و هه لکو تیتته سه رمان و پیش ئه وهی راستیه که ی پی
بلیین، سزمان بدات، یان یاخی بییت).

(۱) الأعراف: ۱۲۷.

(۲) الشعراء: ۱۹.

(۳) طه: ۴۵.

به‌لام ئه‌وه‌ی گور و تین و دلنیا‌یی به‌مووسا ده‌به‌خشی، به‌لینی خوا بوو بۆ خۆی و هاروونی برای (قَالَ لَا تَخَافَا إِنِّي مَعَكُمَا أَسْمَعُ وَأَرَى)،^(۱) (خوا فرموی: مه‌ترسن، به‌راستی من له‌گه‌ل ئیوهم هه‌موو شتێک ئه‌بیستم و ئه‌بینم).

دواجار مووسا و هاروون به‌و چه‌شنه‌ی خوای گه‌وره‌ فرمانی پیکردبوون، هه‌موو ترس و ئه‌گهر و لی‌کدانه‌وه‌ عه‌قلییه‌کانی خویان وه‌لانا و هه‌مان ئه‌و ریکارانه‌یان گرتنه‌به‌ر که خوای گه‌وره‌ رینمایی کردبوون و هه‌مان ئه‌و چه‌که‌یان به‌کاره‌ینا که خوای گه‌وره‌ پێی دابوون، راسته‌وخۆ خویان گه‌یاند به‌رده‌م ناوه‌ندی ده‌سه‌لاتی میصر که خودی فیرعه‌ونه، چونکه‌ دلنیا‌بوون خوای گه‌وره‌ پشتیان به‌رنادات.

به‌هه‌موو پیوه‌ریکی عه‌قلی ده‌بوو برپاری کوشتنی مووسا یه‌که‌م باب‌ت بی‌ت قسه‌ی له‌سه‌ر بکری‌ت، به‌تایبه‌ت که مووسا له‌ده‌ست یاسا رایکردبوو و ئه‌وه‌ش بووبوو به‌ دۆسیه‌یه‌کی تر بۆی، پاشان ده‌ست‌بردن بۆ پیرۆزییه‌کانی گه‌ل و ولاتی‌ک دووهم تۆمه‌ت بوو که ده‌کرا راسته‌وخۆ سزای مووسا و هاروونی پێی بدری‌ت.

به‌لام ئه‌نجامه‌که‌ شتیکی تر ده‌رچوو، فیرعه‌ون له‌هه‌لویستی هیرشه‌وه، پاشه‌کشی کرد بۆ هه‌لویستی به‌رگری‌کردن، ئه‌مجار داوای به‌لگه‌ی پیغهمبه‌رایه‌تی له‌مووسا ده‌کرد، مونا‌قه‌شه‌ی بوونی خوایه‌کی جگه‌ له‌خۆی ده‌کرد، واده‌ی ململانی‌ی ئاشکرای له‌گه‌ل مووسا داده‌نا و بۆ ئه‌وه‌ش که‌وته‌ کو‌کردنه‌وه‌ی جادوو‌گه‌ره‌کانی ولات هه‌تا راستی پیغهمبه‌رایه‌تی مووسای پێی بشکینی‌ت، دواجاریش به‌شکستی فیرعه‌ون و سه‌رکه‌وتنی مووسا کو‌تایی هات.

۴

وېستگه ی

باوهره پېنان به ره زامه ندی و له ناچاریدا

کاتیک موسا په یامی خوی گه یاند و به لگه ی پېوستیشی له وباروه خسته پرو، دابه شبوونیک له کوم لگه ی میصریدا دروست بو، دهسته یه ک که زورینه یان به نوئیسرا نیلی بوون باوهریان پېهینا، زورینه یه کیش که زوربه یان قیبتی و هه واداران ی فیرعه ون بوون، باوهریان نه هینا و که و تنه د ژایه تیکردنی بانگه وازه که، به لام نه وه ی جی سهرسورپمانه، جیاوازی باوهری جادوو گهره کانی فیرعه ونه، له گه ل به لینی باوهره یانی فیرعه ون و دارودهسته که ی و پاشگه زیبونه وه یان.

یه که م: کاتیک واده ی روژی ململانی نیوان موسا و جادوو گهره کانی فیرعه ون دانرا که به یوم الزینه ناسرابوو، هه موو نه گهره کان بو نه وه ده چوون سه ختترین د ژایه تی بانگه وازه که ی موسا له و روژدها بیت، چونکه جادوو گهره کان له سهر ئاستی توانا و لیها تووی هه لېژ یرد رابوون و به لینی گهره شیان پی درابوو.

(وَابَعَثَ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ، يَأْتُونَكَ بِكُلِّ سَحَابٍ عَلِيمٍ، فَجُمَعَ السَّحَرَةُ لِمِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ، وَقِيلَ لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ، لَعَلَّنَا نَتَّبِعَ السَّحَرَةَ إِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ، فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ قَالُوا لِمِزْعُونَ أَئِنَّ لَنَا لَأَجْرًا إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ، قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذَا لِمِنَ الْمُقَرَّبِينَ)،^(۱)

(سەربازان بىرە بۆ ھەموو شارەكان، با جادوو گەرانت بۆ كۆبكەنەو، ھەرچى جادوو گەريكى كارامە و زۆرزانە بۆت بەيىنن، جادوو گەرەكان لە رۆژيكي ديارىكرادا كۆكرانەو، بە خەلكەكەش وترا: ئاخۆ ئيۋەش كۆدەبنەو؟ ئە گەر ئەم جادوو گەرەكانە براوەبوون، لەوانەيە ئىمەش پەپرەوييان لى بكەين، ئىنجا جادوو گەرەكان كە ھاتنە بەرەو، بە فيرەونيان وت: ئە گەر ئىمە سەرەكەوتىن، ئايا پاداشتمان بۆ ھەيە؟ فيرەونىش وتى: بەلى، بىگومان لە كەسە نزيكەكانى خوشم دەبن).

ئەزموونى نكووليكردن سەرەپراى زانىنى راستىيەكان، باويكى ناو ستافى فيرەون و پشتيوانانى بوو، وەك قورئانى پيرۆز باسى دەكات (وَجَعَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَفَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا)، (۱)

(لەناخەوە متمانە و دلنیايان ھەبوو پى، بەلام نكووليان لیدەکرد لە رووى ستەمكارى و خۆبەزلزانیەو).

بۆیە دەبوو سەرسەختترین نەیارەكانى موسا جادوو گەرەكان بوونایە و ھیچ ھیوايەك نەبوايە بۆ موسلمانبوونيان، بەلكو ھیوايەكى باوەرھێنان بەو خەلكە بوو كە ھاتبوون بۆ بیینی حالەتەكە و لە دەرەوى بازنەى مەملانیكەدا بوون، كەچى پاش ئەوێ جادوو گەرەكان ئەزموونى خویان تاقیکردەو پاشان موعجیزەكەى موسایان بینى، بى دوودلیى باوەرپان ھینا، ئەویش چ باوەرھێنانیک، ئامادەبوون یەكسەر لە پیناویدا گیانی خویان بەخت بكەن.

(قَالَ فِرْعَوْنُ اَمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ اَنْ اَدْنَا لَكُمْ اِنَّ هَذَا لَمَكْرٌ مَكْرْتُوهُ فِي الْمَدِيْنَةِ لِيُخْرِجُوا مِنْهَا اَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ، لَأَقْطَعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ مِنْ

خَلَّافٍ ثُمَّ لَأَصْلَبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ، قَالُوا إِنَّا إِلَى رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ، وَمَا نَتَّقِمُ مِّنَّا إِلَّا أَنْ
أَمَّنَّا بِآيَاتِ رَبِّنَا لَمَّا جَاءَتْنَا،^(۱)

(فیرعه ون وتی: چوَن پِیش ئه وهی من مؤله تتان پی بدهم باوه پرتان پی هیئا، بیگومان ئهم کارهی ئیوه پیلانیکه بهرله وه بیئه ئهم گورپانه وه له شاردن سازاندووتانه ههتا هاوهله قیبتیه کانی لیدره پهرین و له بری ئه وه هۆزه کهی خو تانی تیدا نیشته جی بکهن، له مه ودوا چاک ده زانن چیتان پی ئه کهم، دلنیا بن دهستی راست و پی چپتان ئه برم و هه مووشتان له خاچ دهدهم، جادوو گهره کانیش وتیان: گرنه گ نیه، چون ئیمه ههر بو لای پهروه ردگارمان دهچینه وه، دیاره تویش ههر له بهر ئه مه ئازارمان دهدهیت و رقت لیمان هه لگرتوو ه که برومان به ثایهت و به لگه کانی پهروه ردگارمان هیئاوه).

له بهرام بهر ئه مه دا هه لویستی فیرعه ون و دارودهسته کهی ده بینین که کاتی که خوی گه وه به چه ند چه شنی که سزایان ده دات، به لین ده ده ن ئه گهر خوی گه وه سزاکانیان له سه ر هه لگرت باوه ر ده هیئن،

(فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ، وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ مَا عَهْدَ عِنْدَكَ لِنُنْصِتَ لَكَ فَاشْفَعْ عِنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ، فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ بِالْغُوهِ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ)،^(۲)

(ئیمه ش بارانیکی به لیزه مه و به تو فان و کولله مان نارد ه سه ریان بو له ناو بردنی خو یان و فه وتاندنی کشتو کال و مه رزاکانیان، سوو نیشمان

(۱) الأعراف: ۱۲۳-۱۲۶.

(۲) الأعراف: ۱۳۳-۱۳۵.

ناردە سەريان، بۆقىشمان ناردە سەر كاسە و كەۋلىيان، خويىنمان كرده سزايان، گشت ئەمانە ئايەت و نيشانەى روون و لىكجيا بوون، كەچى دەعيە و فيز گرتنى و ئيمانين نەھيىنا، لە بنەپرەتدا گەلىكى تاوانكار بوون، ھەركە ئەو سزايە ھاتە سەريان و بەچاۋ ديتيان، وتيان ئەى مووسا! لە پەرۋەردگارت بخوازە لەبەر پەيمانىك كە لە گەل تۆدا كروويەتتى، دلنبايە ئە گەر ئەو سزايەت لەسەر لابردين، مەرج يىت باۋەرت پى بەھيىن و نەۋەكانى يەعقوويىشت لە گەل بنيرين).

بە پېۋەرى عەقلىي، ئە گەرى موسلمانبوونى ئەو خەلكە زۆر نزيك لەۋەى يىتەدى، چونكە ئىتر بەھۋى ئەو سزا ھەمەچەشنانەۋە، لاۋازى خۇيان و ھىز و دەسەلاتى پەرۋەردگاريان بۆ دەرکەوت و دەبوو ئەۋە بىيىتە مايەى باۋەپھىنانيان، ۋەك چۆن ئە گەر لەم سەردەمەدا نەخۆشى و بەلا و كارەساتىك رووبدات و لاۋازى مروقاىيەتى نيشان بدات، ھەموان چاۋەپى ئەۋەين شەپۇلى موسلمانبوونى خەلك بەدىيكەين، ھەمان ھالەت بە زەقتەر و روونتەر لەۋ سەردەمەدا ھەبوو، كەچى ھەرچەندە بە رەسمىش بەلىنيان دەدا باۋەپھيىن، بەلام دواتر پاشگەز دەبونەۋە لە بەلىنەكەيان.

خنکانی فیرعه ون و سوپاکه‌ی

پاش ئه و هه موو به‌ریه ککه وتنه‌ی نیوان باوه‌پاران و فیرعه ون و داروده‌سته‌که‌ی، دوا‌ی ئه وه‌ی هیوایه‌ک نه‌ما بو باوه‌په‌ینانی فیرعه ون و سوپاکه‌ی، موسا راسپ‌ردرا که به‌نوئیسرائیل و باوه‌پاران له‌ژیر ده‌سه‌لاتی فیرعه ون ده‌ربکات و ولات جیهیلن، ئه‌مه‌یه یه‌کیک بوو له داواکاریه‌کانی موسا (أَنْ أَرْسَلَ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ)،^(۱) (به‌نوئیسرائیلان له‌گه‌لدا بنیره)، چونکه فیرعه ون مافی چونه‌ده‌روه له ولاتی له به‌نوئیسرائیل زه‌وت‌کردبوو، به‌لام کاتیک سزای خوا‌ی فیرعه ون و بیباوه‌پانی گرت‌هوه، به‌لینی دا ئه‌گه‌ر سزاکه‌یان له‌سه‌ر هه‌لب‌گیریت، ده‌رفه‌ت بدات به‌نوئیسرائیل له‌گه‌ل موسادا بنیریت (وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ)،^(۲) (دلنیا به‌نوئیسرائیل له‌گه‌ل ده‌نیرین)، که‌چی پاش هه‌لگیرانی سزاکان، به‌لینه‌که‌ی نه‌برده‌سه‌ر.

به‌هه‌رحال فیرعه ون برپاری ده‌رکرد هیرش بکریته سه‌ر باوه‌پاران و له‌ناوبه‌رین، پیشه‌خته‌ش خوا‌ی گه‌وره فه‌رمانی کرد به موسا، هاوده‌م به به‌نوئیسرائیل ولات جیهیلن، چونکه زور ناخایه‌نیت ده‌دن

(۱) الشعراء: ۱۷.

(۲) الأعراف: ۱۳۴.

بەسەرياندا (وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ)، ^(۱) (سروشمان بۆ موسا نارد كه به شهو بندهكانم بهرهو دهريا ببه، چونكه دوشمنان تاقىبتان نهكهن و دواتان دهكهون).

لهولاشهوه فيرعهون رينمايى تاييهت بهو بوارهى دهرکرد، له سهرحهم ناوچهكاندا بهياننامهى رهسميى فيرعهون بخوئرتيتهوه كه ئهمانهى لهخۆدهگرت:

دارودهستهى موسا كه مينهيهكى ناو ولاتن و بوونهته مايهى بيزاريى و سهريشه بو مان.

همهوان هوشيارىيهكى تهواومان ههيه بهرامبهر به مهترسى ئهوان و ههنگاوى پيوستمان بۆ ناوه و ئهوان ههچ نين و به ئاسانى بهسەرياندا سهردهكهوين.

دهبىت هيرشيان بكرىتهسهر و پيش ئهوهى له ولات دهرىچن، بدرىت بهسەرياندا و لهناوبهرين.

(فَأَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ، إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ، وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ، وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَاذِرُونَ)، ^(۲)

(فيرعهون كۆكهروههكانى بهشارهكاندا نارد بۆ كۆكردنهوهى سوپا، جارى دا و وتى: بيگومانه ئهوانه دهسته و كۆمهليكى كهمن، ئهوانه ئيمهيان تووره و قهلس كردوه، ئيمه كۆمهليكى ئاگادار و وريايين).

(۱) الشعراء: ۵۲.

(۲) الشعراء: ۵۳-۵۵.

ئه وه بوو سوپایه کی گه وره ی فیرعه ونیی که وتنه شوین موسا و شوینکه وته کانی هه تا گه یشتنه که نار نیل و ریی دهرچون نه ما، که شیکی له م چه شنه دروست بوو:

ژمارهیه کی دیاریکرای شوینکه وته ی موسا به ژن و منداله وه، بی چهك، بی ئه وه ی هیچ ئه زمونیکی جهنگیان هه بیّت، ترسینراو و چه وسینراوه ی چهن دین ساله ی ژیر دهسه لات ی فیرعه ون، که وتونه ته بۆسه یه که وه، به رده میان دهریایه، چوارده وریشیان سوپایه کی گه وره ی هیرشبه ره.

سوپای ملیونیی پرچه کی فیرعه ونی که ساله های ساله راهینراون له سهر کوش و بر و هونه ری جهنگی، له وپه ری به هیزیدا هاتون بۆ هیرشبردنه سهر کۆمه لیک که سی بی چه کی چه وساره که هیچ چه کیکیان پی نیه.

بۆیه شوینکه وتوه کانی موسا هه رچی به عه قل و واقع لیکانده دایه وه، هیوایه ك نه مابوو بۆ دهربازبوونیان، راشکاوانه ئه م ترسه یان دهرده بری و دهیانوت (إِنَّا لَمُدْرِكُونَ)^(۱) و ا گه یشتونه ته لامان و دهستیان گه یشتوته ئیمه.

به لام موسا که پیشت ژیانی سه راپا ئه و ئه زمونانه یه که خوی گه وره فریای که وتوه و پیوه ره عه قلییه کان یه کلاکه روه نه بون له سه رجه م بابه ته کاند، بی دوودلیی ده فهرمویت (كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ)،^(۲) (نه خیر، من په روره دگاریکم له گه له که به زوویی رینموونیم دهکات)،

(۱) الشعراء: ۶۱.

(۲) الشعراء: ۶۲.

چونکه موسا دهیزانی کاتیڤ خوی گه‌وره فهرمانی پیکردوه ولات جیبه‌یلن، له نیوهی ریډا جیان ناهیلّیت، یه‌که‌مجار که ناردی بو لای فیرعه‌ون، به‌لّینی پیدا هاو‌دهم به خوّت و هاروون ده‌بیستم و ده‌بینم و به تهنه‌ها جیتان ناهیلّم، ئیستا پاش به‌ره‌مه‌هاتنی بانگه‌وازه‌که، چوّن خوی گه‌وره ویلیان ده‌کات.

راستی دلیاییه‌که‌ی موساش هاته‌دی و خوی گه‌وره ده‌ریای بو که‌رتکردن و موسلمانان ده‌ربازبوون و فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌شی خنکان، له ماوه‌یه‌کی زوّر که‌مدا ئه‌وانه‌ی له دیدی عه‌قلیه‌وه ده‌بوو له‌ناو‌یچن، رزگار بوون، ئه‌وانه‌ش که بریار بوو ته‌پلی سه‌ره‌که‌وتن لی بدن، خنکان و له‌ناو‌چوون.

(فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ، وَأَزْلَفْنَا ثَمَّ الْآخَرِينَ، وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ، ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ) ^(۱)

(نیگامان بو موسا نارد که به داروده‌سته‌که‌ت له ده‌ریا بده، که لییدا ده‌ریا قلیشا و هه‌ر لایه‌کی وه‌ک کیو‌کی گه‌وره‌ی لیها‌ت، فیرعه‌ون و له‌شکره‌که‌یشیمان نزیک به ده‌ریا‌خستنه‌وه و هاتن به‌دوایاندا، موسا و سه‌رجه‌م ئه‌وانه‌ی له‌گه‌لیدا بوون، رزگارمان کردن و په‌رینه‌وه، ئه‌وانی تریش -که فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌ی بوو- نو‌قمان کردن و خنکان).

دیداری مووسا و خزر

یه کیکی تر له وېستگه‌کانی نیو ژیاڼی پېغه مېهر مووسا، گه‌یشتنیه‌تی به که‌سایه‌تیه‌ک به‌ناوی (خَضِر)^(۱) خزر که‌ناوی خدری کورده‌واریش له‌و ناوه‌وه وەرگیراوه، هو‌کاری به‌یه‌ک‌گه‌یشتنه‌که‌شیان، به‌ویست و فەرمانی خوا بوو، بو‌ئوه‌ی پېغه مېهر مووسا تی‌بگات که‌زانترینی سهرزه‌وی نیه، هه‌روه‌ها چهند وانه‌یه‌ک له‌و که‌سایه‌تیه‌وه فی‌ر بی‌ت سه‌بارت به‌ جی‌اوازی دیوی رووکه‌ش و دیوی شاراوه‌ی هه‌ر رووداو و پېش‌هاتی‌ک.

له‌ فەرمووده‌یه‌ک‌دا که‌ ئی‌بین عه‌بیاس ده‌ی‌گیر‌یت‌وه، پېغه مېهری خوا (صلى الله عليه وسلم) ده‌فهرمویت (بَيْنَمَا مُوسَى فِي مَلَأٍ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ، جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: هَلْ تَعْلَمُ أَحَدًا أَعْلَمَ مِنْكَ؟ قَالَ مُوسَى: لَا. فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَى مُوسَى: بَلَى، عَبْدُنَا خَضِرٌ. فَسَأَلَ مُوسَى السَّبِيلَ إِلَيْهِ، فَجَعَلَ اللَّهُ لَهُ الْحُوتَ آيَةً، وَقِيلَ لَهُ: إِذَا فَقَدْتَ الْحُوتَ فَارْجِعْ، فَإِنَّكَ سَتَلْقَاهُ، وَكَانَ يَتَّبِعُ أَثَرَ الْحُوتِ فِي الْبَحْرِ، فَقَالَ لِمُوسَى فَتَاهُ: { أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي

(۱) راوب‌چوونی جی‌اواز هه‌یه سه‌بارت به‌وه‌ی ئایا ئه‌م که‌سایه‌تیه‌ پېغه مېهری خوایه، یان به‌نده‌یه‌کی خوا بووه‌و پېغه مېه‌رایه‌تی پی نه‌به‌خشاوه، هه‌ندی‌ک له‌ زانایان به‌لگه ده‌هیننه‌وه له‌سه‌رئوه‌ی پېغه مېهر بووه، هه‌ندی‌کی تریش پی‌یان وایه پېغه مېهر نه‌بووه.

نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنْسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ { قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِي فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصًا { فَوَجَدَا خَضِرًا) (۱)

(جاریک موسا له نیو دهسته یه که له خه لکی به نوئیسرا ئیلدا بوو، لهو سه روبه ندهدا پیاویک هات بو لای و پیی وت: ئه ری تو که سینک شک نه بهیت له خوت زانتر بیت؟ موسا ییش فهرمووی: نه خیر، ئه وه بوو خوای گه و ره نیگای دابه زانده خواره وه بو سهر موسا و فهرمووی: با، خزری به نده مان، ئینجا موسا داوای کرد ری گه یشتن به و به نده ی پی نیشان بدریت، خوای گه و ره ماسیی کرده نیشانه بو گه یشتن پیی، پیی وت: ئه گهر ماسییبه که ت ونکرد، ئه وه بگه ر پر وه، چونکه ئه و کات پیی ده گهیت، موسا ییش لهو ده ریابه دا به داوای شوینه وار و دهر که وتنی ئه و حوته وه بوو، ئه وه بوو ها وه له که ی پیی وت: ئه ری ده زانیت چی روویدا؟ ئه و کاته ی چووینه په نا به رده گه و ره که و پشومان ددها، من ماسیه که م بیرچوو، دیاره ههر شهیتانیش بوو له بیرری برده مه وه بو تی بگپر مه وه، موسا ش فهرمووی: ئیمه ش ههر شتیکی وامان ده ویست، ئینجا به چاو گپران به ری خو یاندا گه رانه وه بو ئه و شوینه ی به جییان هیشتبوو، له وی خزریان به دیکرد).

به م چه شنه به یه که گه یشتنی نیوان موسا و خزر هاته دی، به یه که گه یشتنی که سهره تاکه ی به یه که ترناسین دهستی پیکرد، واته ئه وه نه بیت خزر نه زانیت ئه م که سه ی هاتوو بو لای، پیغمبر یکی خواجه، به لکو وه که له سه حیخی بوخاریدا هاتوو (فَسَلَّمَ عَلَيْهِ مُوسَى فَكَشَفَ عَنْ وَجْهِهِ، وَقَالَ: هَلْ بِأَرْضِي مِنْ سَلَامٍ، مَنْ أَنْتَ؟ قَالَ: أَنَا مُوسَى، قَالَ: مُوسَى بَنِي إِسْرَائِيلَ؟ قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: فَمَا شَأْنُكَ؟ قَالَ: جِئْتُ لِنُعَلِّمَنِي

مِمَّا عَلَّمْتَ رُشْدًا ، قَالَ: أَمَا يَكْفِيكَ أَنَّ التَّوْرَةَ بِيَدَيْكَ ، وَأَنَّ الْوَحْيَ يَأْتِيكَ؟
 يَا مُوسَى، إِنَّ لِي عِلْمًا لَا يَنْبَغِي لَكَ أَنْ تَعْلَمَهُ ، وَإِنَّ لَكَ عِلْمًا لَا يَنْبَغِي لِي أَنْ
 أَعْلَمَهُ، فَأَخَذَ طَائِرٌ مِّنْقَارِهِ مِنَ الْبَحْرِ ، وَقَالَ: وَاللَّهِ مَا عَلِمِي وَمَا عَلِمُكَ فِي
 جَنْبِ عِلْمِ اللَّهِ، إِلَّا كَمَا أَخَذَ هَذَا الطَّائِرُ مِّنْقَارِهِ مِنَ الْبَحْرِ)،^(۱) (موسا
 كه خزرى بينى، سه لامى ليكرد، ئه ويش جله كه ي سه ر ده موچاوى
 لابر د - چونكه راكشابوو- وتى لهم ناوچه ي مندا و سه لام؟ ناوت
 چيه؟ فهرمووى: من موسام، خزر وتى: موساى به نى ئيسرائيل؟
 فهرمووى: به لى، خزر پرسى خيزه؟ ئه ويش فهرمووى: هاتوم هه تا له و
 زانسته ي ريئيموونى كراويت و فيريكراويت، شتيكت له لا فير بيم، ئه ويش
 وتى: يانى ئه وده دت به س نيه كه ته ورات له به رده سته و نيگات بو
 داده به زيت؟ ئه ي موسا، من زانستىكم لايه كه جيى خو ي نيه تو فيرى
 بيت، تو يش زانستىكت لايه كه جيى خو ي نيه من فيرى بيم، ئينجا
 له و كاته دا بالنده يه كه به دهنوكى شتيكى له ده ريدا برد، خزر وتى:
 سويند به خوا زانستى من و زانستى تو يش له پال زانستى خوا دا هه روه كه
 ئه و كه مه شته يه كه ئه و بالنده يه به دهنوكى له ده رىاى برد).

پاشان مه رجى هاوړپييه تى له نيوانياندا دانرا، مه رجه كه ش جييه جى
 كرا و بوويه هو كارى ليكجيا بوونه و هيان.

خزر به نده يه كى خوايه كه له لايه ن خواى گه وروه ره حمه ت و
 زانباريه كى له دونى پى به خشراوه.

موسايش پيغه مبه ريكي تولولعه زمه، كه خواى گه وره له باره يه وه
 ده فهرمويت: (وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي).

داواکاری موسا پیغمه مبر بو به ندهیه کی نه وه بوو که ده توانم هاوه لیت بکه م بو نه وه ی بریک شتت لیوه فیّر بیم؟ خزر به هو ی نه وه زمونه ی پیشتتر که هه یبوو و خه لکی نه یانده توانی لی تی بگهن، وه لامی بو موسا پیغمه مبریش نه وه بوو که تو هه رگیز ناتوانیت له گه ل مندا خوت رابگریت، هو کاره که شی نه وه یه که زانیاریت نیه بهو شتانه ی رووده دن، به لام موسا پیغمه مبر به لینی دا خوراگریت و نه زمونی خوراگری لی ببینیت، مه رجی خزیش نه وه بوو نه گه ر هاوه لیم بکه یت، ناییت پرسیری هیچ شتی کم لی بکه یت تا نه و کاته ی خوم روونکرده وت پی دده م، موسایش به مه رازی بوو، که چی له یه که م هه نگاودا نه ی توانی پابه ندی بیت، به لام خزر هه تا سی هه نگاو موله تی مانه وه ی هاوړپیه تیه که ی پیدا.

(فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا، قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَبِعَكَ عَلَى أَنْ تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا، قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا، وَكَيفَ تَصْبِرُ عَلَى مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا، قَالَ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا، قَالَ فَإِنْ أَتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّى أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا، فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا رَكَبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتُهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا، قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا، قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا، فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا، قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا، قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا، فَانْطَلَقَا حَتَّى إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا)،^(۱)

(به ندهیهك له بهنده كانی ئیمه یان به دیکرد که له به زهیی و میهره بانی
خۆمان به هره دارمان کردبوو و زانست و زانیاری تاییه تیشمان له
خۆمانه وه فیژکردبوو، مووسا پیی گوت: ئاخۆ مۆله تم ددهیت
به رده وام له گه لټ بم تا له و زانسته ی فیژکراویت منیش فیژ بکهیت
به لکو که لکی لیوه برگرم؟ ئه ویش وتی: به راستی تو هه رگیز له گه ل
من هه لئاکهیت و ناتوانیت خۆراگر بیت، چون دهر دهبهیت له ئاست
شتیکدا که ئاگات له بنج و بنهوانی نیه؟! مووسا وتی: پشت به خوا
دهمینیت خۆراگر دهم و له هیچ فره مانیکت سه ریچی ناکهم،
ئه ویش وتی: ئه گه ر قبوولته به دوامدا بییت، ئه وه له حیکمه تی
هیچ شتیک پرسیارم لی مه که هه تا کاتی خۆی خۆم قسه ت بو
ده که م و له نه ئینییه که ی ئاگادارت ده که م، ئینجا هه ردوو پیکه وه
رۆیشتن تا کاتی سواری که شتییه که بوون، خزر کونی تیکردو
عه یبداری کرد، مووسا خۆی پینه گیراو به سه رسوپمانیکه وه وتی:
ئاخۆ تو ئهم که شتییه کون ده کهیت، هه تا هه موو سه رنشینه کان
نقوم کهیت؟! به راستی کاریکی به دفه روو ناشایسته ت کرد، خزر
گوتی: مه گه ر پیشتی پیمنه گوتی تو هه رگیز ناتوانی له گه ل من
خۆ رابگریت، مووسا گوتی: له مه له بیرم چوو لیم مه گره، وه له
فیژبوونی ئه و زانیارییه دا که ده مه وی له تو وه فیژیم، سه ختگیریم
له گه ل مه که، پاشان له که شتییه که دابه زین و رۆیشتن تا له ریگه دا
به کورپیکی تازه لاو گه یشتن و خدر کوشتییی!! مووسا وتی: سهیره!
ئایا که سیکی پاکی بی گوناخت کوشت، بی ئه وه ی که سیکی
کوشتییت؟! به راستی کاریکی زۆر گه وره ی ناپه سه ندت ئه نجامدا،
خزر وتی: ئه ی پیم نه گوتی هه رگیز تو ناتوانی له گه ل من ئارام
بگری و هه لبکهیت؟ مووسا وتی ده سا ئه گه ر دوا ی ئه مه جاریکی

تر پرسپاری هه رشتیکم لیږدی و ره خنم لیږتیت، ئیتر هاورپیه تیم مه که، ئیتر به راستی مافی خوته و له لایه ن منیشه وه بیانوی جیابونه وهت دهست که وتووه، منیش گله یی و بیانوم نامینئ، هه ردوو پیکه وه رویشتن تا گه یشتنه خه لکی شاریک، داوی خوراک و خوارده مه نیان لیږدن، هه روهک میوانیک رووبکاته جیگاهیهک و برسی بیت، نه وانیش میوانداریان نه کړدن، چونکه خه لکینکی رژد و چرووک و پیسکه بوون، جا دیوارپکیان له وی به دی کرد خه ریک بوو بکه وی، خزر هه لی چنیه وهو راستیکرده وه، مووسا وتی: نه گهر ئاره زووت بووبا بو چاک کړنده وی نه و دیواره کرییه ت وهرته گرت).

نه گهر تیبینی نه م سی رووداوه بکه یین، له هه ر سی حالته که دا لیږکدانه وهی عه قلیی و واقعی مووسا پیڻغه مېهر زور ورد و جوانه، هه ر پېوه ریکی عه قلی تریش به کاربھیترایه، هه مان خویندنه وهی بو رووداوه کان ده کرد، که چی له وی سی رووداوه دا حه ق لای خزر بوو نه وهک لیږکدانه وه کانی مووسا پیڻغه مېهر، چونکه خزر له و دیو سنووری عه قله وه سه باره ت به رووداوه گه لیک له لایه ن په روه رد گاریه وه زانیاری پی به خشرابوو، بویه پیش مالئاوایی، بو نه وهی هیچ گومانیک له دلی مووسا دا چه که ره نه کات، خزر روونکړنده وهی پیویستی پیدا و تییکه یاند له و دیو سنووری عه قل و بینراو و بهرچاوه وه، هه ندیک زانیاری هه ن که مروفت درکیان پی ناکات، نه مه شی له خو وه نه کردووه، به لکو نه وه له دهره وهی سنووری مروفته و خوی گه وه ریتموونی کردووه، هه رچه نده مووسا پیڻغه مېهر خویشی هه مان شتی نه زمونکړدبوو، وهک رووداوی موعجیزه کانی و په رینه وهی له دهریا و دوانزه کانیاوه که و .. هتد که له سنووری توانا و عه قل و قه ناعه تی مروفتا نه بوون، به لام

هیشتا هه ندیک ئەزمونی جیاواز هه بون که ده بوو بیانینیت، خوی گه ورهش له ریی خزره وه ئەو ئەزمونهی پی نیشان دا.

روونکردنه وه که ی خزر بۆ هه ر سی رووداوه که به م چه شنه بوو:

(قَالَ هَذَا فِرَاقِي بَيْنِي وَبَيْنَكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا،
أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ
وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا، وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ فَخَشِينَا
أَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا، فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ
رُحْمًا، وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا
وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً
مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا)،^(۱)

(خزر وتی: ئەوا ئیستا به پیی قسه ی خوت له یه ک جیا ده بینه وه،
که میکیتر حیکمهت و نهینی ئەو رووداوانهت بۆ باسده که م،
له به رامبه ریا نه وه بی ئارام بوویت، هوی کونکردنی که شتییه که،
ئه مه بوو که هی چهند که سیکی هه ژارو بینه وا بوو، له ده ریادا ئیشیان
پیده کرد بۆ بژیویان، بۆیه ویستم به کونکردنی عه یبداری بکه م،
چونکه له پیشیا نه وه پاشایه کی سته مکار هه بوو، هه موو که شتییه کی
چاک و بی عه یبی زهوت ده کرد، تا زه لا وه که ش (که کوشتم)! ده مزانی
که سروشتی له سه ر بیبروایی و خوانه ناسیی ئه پروات و باوک و
دایکیشی ئیماندارو موسلمان بوون، جا ئیمه ش ترساین به سه رکه شی
خوی هه ردوو له خشته به ری و ناچاران بکات و هه لیان بنی به ره و
سه رکه شی و بی بروایی، ویستمان به وکاره یه په ره وردگاریان بۆیان

بگورئ به مندالیکي چاکترو پاکترو به میهره بانتر، دیواره کیش که خه ریک بوو ته که وت و ئیمه ش به خوږایی چاکمان کرده مالئ دوو کوږه بچکوله ی هه تیو بوو له شاره که دا له ژیریا گه نجینه یه که هه بوو که هی تهو دوو منداله هه تیوه بوو، باوکیان بوئ داناوون و باوکیشیان خواناس و پیاوچاک بوو، جا له بهر خاتری بابیان، خوا پارژگاری بوو کردبوون، بوئه ئیمه ش تهو کاره مانکرد، وتمان نه وه که لا فوئ دهری بخاو بفه وتئ، په روهر دگارت ویستی تهو دووانه کاتئ گه نجینه که یان دهستکه ویته وه بگه نه ته مهنی بلوغ و به هیژبوون و تهوسا خه زینه ی خو یان له ژیر دیواره که دا دهری نن، ته مەیش به زه یی و میهره بانییه که بوو له لایهن په روهر دگارت ه وه به رامبه ر به و دوو کوږه چکوله یه کردی له بهر چاکی باوکیان، دلنیا ش به له خو مه وه نه مکر دووه، به لکو گشت به فهرمانی خوا بووه، تهوه روونکردنه وه ی تهو شتانه بوو که تو نه توانی به رامبه ر یان خو را گر بیت)

کیشه ی نیوان عه قل و نه قل له مرپو دا تهو یه که که سانیک نه قل هه تا تهو سنووره قبول ده کهن که پیوهره عه قلییه سنوورداره مروییه کانی سه رزه وی نیو روژگاری ته مرپو قبولئ ده کهن، واته عه قلی سنوورداری مرویی هه م له رووی کات و شوین و بارودوخ و دابونه ریتیشه وه، ده کهن به بریاردهر له سه ر نه قلیک که سنووری کات و شوین و بارودوخ و دابونه ریته ناوچه ییه کانی تیپه راندووه.

تهو که سانه ی له م روژگار ه ماندا عه قل پیش نه قل ده خه ن، دوو کیشه ی سه ره کیان هه یه:

یه که میان: تهو یه که دلنیا نه بوونه ته وه له راستی نه قل، ده بینیت زوړیکیان گومانیان له قورئان یان فهرمووده هه یه، هه ندیکیان

بروایان به ووه نیه قورئان لای خواوه بیټ، یاخود هه مووی نه قل کرایټ، هه ندیکیشیان بروایان به ووه نیه فهرمووده به شیک بیټ له نه قل، یاخود به صه حیچی نه قل کرایټ.

دووه میان: ئەوێهه که بۆ تیگه‌یشتن له‌و نه‌قله، ته‌نها عه‌قلی خو‌یان به‌کار دینن، عه‌قلێک که نایټ سنووری جوگرافی و بارودۆخ و سه‌رده‌می خو‌یان تیپه‌رینټ، ئەمه‌ش ئە‌گه‌ر په‌سه‌ند بکریټ، ده‌بیټ به‌ له‌که‌یه‌ک بۆ نه‌قل، چونکه کاتی‌ک هه‌مان سنوور و بارودۆخ و زه‌مه‌ن تیپه‌رینټ و مۆدی‌لیکی نویی هه‌ریه‌ک له‌وانه دیته‌ئاراه، ئە‌وکات ئە‌گه‌ر نه‌قل ملکه‌چی ئە‌و به‌ربه‌ستانه بوویټ، له‌مه‌ی دواتردا که‌لین و که‌موکورتیی پێوه دیار ده‌بیټ.

نمونه‌یه‌ک بۆ روونکردنه‌وی زیاتر:

له‌ فهرمووده‌یه‌کدا هاتوه که پېغه‌مبه‌ری خوا (صلی الله علیه وسلم) ده‌فه‌رمویټ:

(وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تُكَلَّمَ السَّبَّاعُ الْإِنْسَ، وَحَتَّى تُكَلَّمَ الرَّجُلُ عَذْبَةً سَوْطِهِ وَشِرَاكَ نَعْلِهِ، وَتُخْبِرَهُ فَخِذُهُ مِمَّا أَحَدَتْ أَهْلُهُ مِنْ بَعْدِهِ)،^(۱)

(سویند به‌وهی گیانی منی به‌ده‌سته، رۆژی دوایی نایه‌ت و قیامه‌ت هه‌لناسیټ، هه‌تا ئازهلێ درنده له‌گه‌ل مروڤدا قسه‌ ده‌کات، هه‌تا سه‌ری قامچی ده‌ستی مروڤ و قایشی نه‌عه‌که‌ی، قسه‌ له‌ گه‌ل

(۱) مسند أحمد بن حنبل، الرقم ۱۱۹۷۱، سنن الترمذی، باب ما جاء في كلام السباع، الرقم ۲۱۸۱ و قال حسن صحيح غريب.

مروڤدا دهکات، ههتا رانی پیاو ههوالی یی دهکات که ژن و مندالی له دواي خوئی - له ماللهوه - چی دهکهن).

ئهم فهرمودده به پیوه ری عه قلیی له رووی کاتهوه، بو دوو سهده له مهوبهر به نادرست ته ماشا دهکرا، چونکه عه قلی دوو سهده له مهوبهر هیچکات وینای ئه وهی نه ده کرد بگونجیت ئاژهلێ درنده له گهل مروڤدا قسه بکات، بویه ئاسایی ئهم فهرموده یان به ههلبه ستر او ههژمار ده کرد و تۆمه تیان ده دایه پال ئه وانه شی که نه قلیان کردووه و نه قلی فهرموده یان ده خسته ژیر پرسیاره وه، ته نانهت ئه وانه شی که پابه ندی عه قل بوون به لام بهرپه رچیان نه ده دایه وه، لیكدانه وهی تریان بو ده کرد، وهك چون ههتا ئه مروڤ زوړیکیان وان، پییان وایه مه به ست پیی دواندنې جهسته یی و تیگه یاندنې ئاژله کانه، ئه وهی ئه مروڤ پیی دهوتریت (سیړک).

به لام بو عه قلی ئه مروڤ ئاساییه ئه وه فهرموده یه په سه ند بکات، چونکه وینای ئه وه دهکات بتوانریت ئامیریک بو مروڤ و ئاژهل دروست بکریت که زمانی یه کتر بو یه کدی وهربگیریت.

به هه مان شیوه، عه قلی دوینی قبوولی ئه وهی نه ده کرد نه عل و پیلاو قسه بکات، به لام عه قلی ئه مروڤ ئه وهی لا ئاساییه.

دواچار هه مان وتهی خزر دووباره دهینمه وه که له سه ره تای یه کترناسینی له گهل پیغمه مبر موسادا، کاتیک له که نار ده ریا وه ستابوون و بالنده یه که به دنووکی، شتیکی له ده ریا برد - ئاو بیت یان هه ر شتیکی تر-، خزر و موسایش ته ماشای ئه وه دیمه نه یان ده کرد، ئینجا خزر پیی وت: (والله ما علمي وما علمك في جنب علم الله، إلا كما أخذ هذا الطائر منقاره من

الْبَحْرِ)،^(۱) (سویند به خوا زانستی من و زانستی تۆیش له پال زانستی
خوادا، ههروهك ئهوه كه مه شتهیه كه ئهوه بالندهیه به دهنووكی له دهریای
برد).

نیوه پړۆك

- پیشە کیی..... ۵
- وئستگهی یه کهم: له دایکبوونی موسا..... ۷
- وئستگهی دووهم: ږاکردنی موسا..... ۱۳
- وئستگهی سییه م: ناردنی موسا بۆ لای فیرعه ون..... ۱۷
- وئستگهی چواره م: باوه پهیئان به ره زامه ندی و له ناچاریدا..... ۲۱
- وئستگهی پینجه م: خنکانی فیرعه ون و سوپاکهی..... ۲۵
- وئستگهی شه شه م: دیداری موسا و خزر..... ۲۹

یەكێك له پەندو وانه گەنگەکانی نیو ژیاڤی پێغه مبهەر مووسا که له قورئاندا بۆمان باسکراوه، راستکردنهوهی تیروانینمانه بهرامبهەر رۆل و پێگهی عهقل له ئاست ویستی خوادا، چونکه زۆرجار له ساته یه کالکهره وه کاندای، ناتوانین تیروانینی عهقل تیهپرین و له بازنهی بهرتهسکی عهقلی مرویددا خۆمان مۆل دهدهین.

به سه رهاتی پێغه مبهەر مووسا که له قورئانی پیرۆزدا باسکراوه، به جوانی ئه وه مان بۆ روون ده کاته وه، له و دیو لیکدانه وه و حیساب و کیتابی عهقله وه، ویستی خوا هه یه، ئه و کاته ی له روانگه عهقلی و واقعیه که وه ده گهینه قه ناعه تیک، ویستی خوا شتیکی تره و ویستی خواش پێش لیکدانه وه مرویه کان ده که ویت، بۆ ئه مه ش شه ش ویستگهی ژیاڤی ئه و پێغه مبه ره ئولولعه زمه به نمونه وهرده گرین.

